

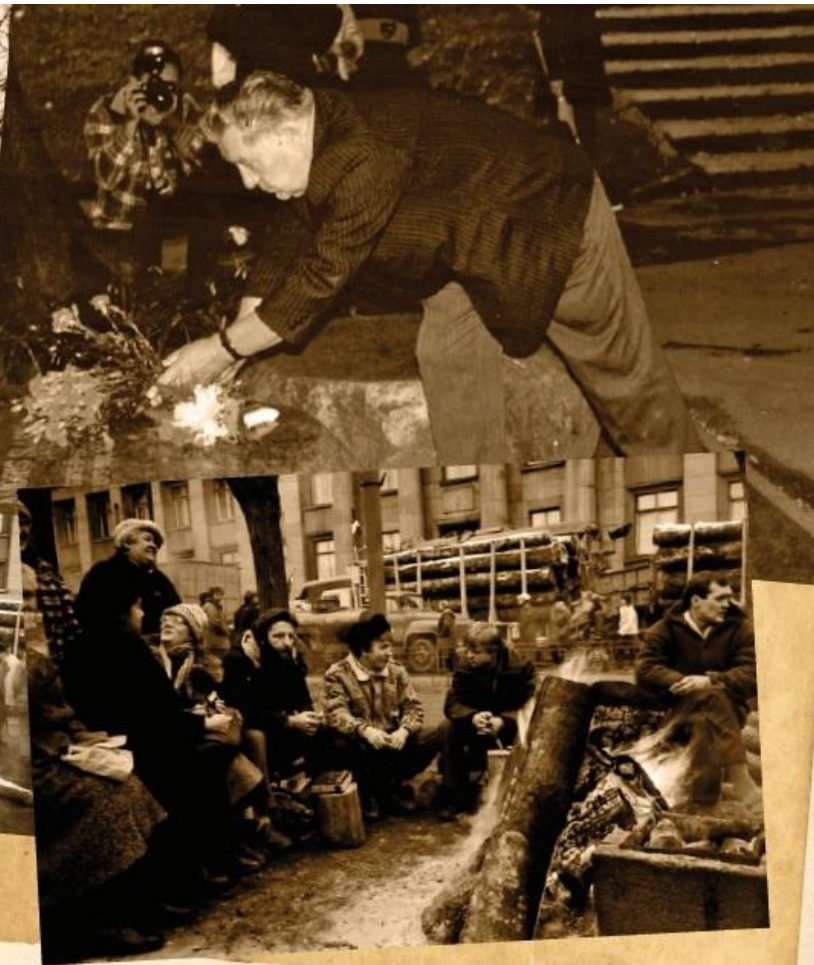

Aloizis Blonskis,

pensionēts ģenerālis,

1991. gadā - Iekšlietu ministrijas 7. nodaļas priekšnieks

Barikažu laikā es strādāju par Operatīvās pārvaldes priekšnieku un kopā ar mūsu darbiniekiem sekoju līdz visiem notikumiem, par notiekošo ziņojot iekšlietu ministram Aloizam Vaznim. Brīdī, kad notika uzbrukums Iekšlietu

ministrijai, mēs tieša vārda nozīmē "gulejām" pie Raiņa pieminekļa. Visapkārt sāva un mēs jutāmies kā kara. Strādājot nav laika domāt par emocijām, tomēr, saņemot ziņas par pirmajiem upuriem, sajūtas nebija patīkamas. Lodes gāja pavisam neparedzamos virzienos. Sākot ar apšaudi pie tilta Mangaļos un beidzot ar upuriem pie Policijas pārvaldes, viss bija spontāni – apturēja, neapstājās, sāva... Pie ministrijas lodes spindzēja pa visām malām. Arī mūsu – Operatīvās pārvaldes – darbinieki, izsekojot OMON, nokļuva apšaudē uz Vanšu tilta un izglābas, paslepijoties zem mašīnas.

Kolēģi bija saliedēti un barikažu laikā notikumi šo saliedētības sajūtu veidoja vēl izteiktāku. Tajā pašā laikā reķinājāmies, ka mums visu laiku seko līdz Maskava.

Atskatoties uz barikažu laiku, jāsaka, ka visa situācija veidojās zināmā mērā stihiski. Milzīga loma bija sabiedrības noskaņojumam un līdera faktoram – Daini Ivanu dievināja visi. Domāju, ka Latvijā aizvien ir pietiekami daudz cilvēku, kuri sirdis ir patrioti un arī šodien ietu un dartu to pašu, ko barikažu laikā.